

DOSAR NR.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL
SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI

ÎNCHEIERE

Ședința de cameră de consiliu din data de

Instanța constituită din:

Președinte, judecător de cameră preliminară -

Judecător de cameră preliminară-

Grefier -

Ministerul Public – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial – este reprezentat de procuror

Pe rol se află soluționarea contestației formulate de **inculpații** împotriva **Încheierii nr., pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la în dosarul nr.**

La apelul nominal, făcut în ședința desfășurată în camera de consiliu, se prezintă, pentru inculpații contestatori, lipsă fiind reprezentanții persoanele vătămate intimatate

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care arată că în data de, inculpații, prin apărător ales, au depus la dosar motivele contestației și o cerere privind necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Președintele completului acordă cuvântul asupra cererilor prealabile.

Procurorul și apărătorul ales al inculpaților contestatori arată că nu au cereri de formulat.

Președintele completului pune în discuție solicitarea formulată de inculpații contestatori, prin apărător ales, de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu o întrebare preliminară.

Avocat ales, pentru inculpații contestatori, solicită instanței să aibă în vedere propunerea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării unei chestiuni de drept, respectiv dacă organele judiciare ale D.G.A. sunt sau nu competente să desfășoare acte de urmărire penală în cauzele în care nu sunt învinuiți care fac parte din personalul Ministerul Afacerilor și Internelor.

Față de dispozițiile legale enunțate pe larg în cerere, este destul de clar faptul că legiuitorul a avut intenția să stabilească în sarcina acestor organe judiciare o competență limitată și exclusivă pentru fapte de corupție și pentru personal M.A.I.

Văzând soluția Tribunalului și analizând practica judiciară în materie a sesizat că instanțele de judecată naționale au păreri diferite, în sensul că unele consideră că aceste organe sunt competente să desfășoare acte de urmărire penală cu privire la persoane care nu sunt personal M.A.I., iar altele au considerat că nu sunt competente. Așa cum a arătat și a precizat în scris, există exemple de practică judiciară și de o parte și de cealaltă.

Consideră că se impune ca Înalta Curte de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prealabilă în acest sens pentru că, în situația în care se constată că aceste organe de urmărire

penală nu au competență, probele din prezenta cauză sunt nelegal administrate și trebuie sancționate cu nulitatea. În cerere a justificat condițiile sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzute de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală. Dosarul se află în faza procesuală a camerei preliminare, în fața unei instanțe de contestații. Din punctul său de vedere, Curtea poate și este îndreptățită să facă o astfel de sesizare, deoarece sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate ale cererii.

De asemenea, solicită suspendarea judecării cauzei, dacă instanța va considera că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul arată că, în concluziile pe care le va expune cu privire la admisibilitatea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție va avea argumente și în legătură cu chestiunea în sine, astfel că nu vor fi două capitole distincte.

Din punctul său de vedere, cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție este inadmisibilă pentru că aceasta nu îndeplinește condițiile pe care le impune art. 475 din Codul de procedură penală. Potrivit acestui articol, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se poate face de către un complet de judecată, de către o instanță de judecată, prin urmare în interpretarea acestei prevederi, judecătorul de cameră preliminară nu poate să facă o astfel de sesizare.

În formarea acestui punct de vedere a avut în vedere și Decizia nr. 270/10.05.2016 a Curții Constituționale a României, respectiv paragraful 16 din care citează următoarele: „Introducerea de către legiuitor a mențiunii „în cursul judecării” denotă intenția acestuia de a exclude judecătorul de drepturi și libertăți și judecătorul de cameră preliminară din sfera titularilor cererii referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile.”

Este adevărat că în jurisprudența completului pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în materie penală din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, au fost sesizări formulate inclusiv de către judecătorul de cameră preliminară. Se poate constata că unor astfel de sesizări s-au dat și soluții de admitere și soluții de respingere. Astfel încât, este clar că rămâne la aprecierea judecătorului de cameră preliminară, dacă sub aspectul îndeplinirii sau nu a acestei condiții, va formula sesizare către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Mai mult decât atât, apreciază că nu sunt îndeplinite parte din celelalte condiții impuse de textul la care a făcut referire. Legiuitorul a pus și alte două condiții în strânsă legătură, respectiv sesizarea să aibă ca obiect o problemă de drept, și de această chestiune să depindă soluționarea pe fond a cauzei respective. Prin urmare, dispozițiile legale care fac obiectul chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită trebuie să se caracterizeze printr-o doză necesară de echivoc, susceptibile datorită acestui caracter să dea naștere mai multor soluții, să suscite interpretări diferite, implicit soluții diferite. Sesizarea este admisibilă numai în cazul unei dificultăți reale de interpretare a textelor de lege, care este de natură a naște o îndoială rezonabilă a conținutului acestora. Apreciază că nu există o astfel de situație. Din punctul său de vedere textele care trebuie avute în vedere, în apreciere, duc la soluții clare și determină interpretări clare, astfel încât nu există acea doză de echivoc necesară pentru a considera că aceasta este o chestiune care să necesite dezlegare în procedura cerută de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Implicație în soluționarea unor aspecte din cauză poate avea doar chestiunea ce vizează dacă lucrătorii din cadrul D.G.A. au competență, în condițiile în care procurorul din cadrul D.N.A. dispune delegarea acestora în efectuarea unor acte în cadrul urmăririi penale. Precizează acest aspect pentru că, în aprecierea asupra admisibilității cererii de sesizare, se evaluează și modul în care a fost formulată chestiunea de drept ce se supune atenției curții de apel, cât și Înaltei Curți de Casație și Justiție de către solicitant. Acest lucru se raportează și la cauza în sine și la situația concretă, pentru că așa cum și textul impune, această chestiune de drept trebuie să aibă legătură cu dezlegarea în fond a cauzei.

Astfel cum a fost formulată chestiunea de drept, nu este îndeplinită condiția impusă de art. 475 Cod procedură penală care impune ca, de lămurirea chestiunii de drept să depindă soluționarea în fond a cauzei. Și, în acest sens, trebuie să fie observate următoarele aspecte: prin ordonanța de delegare a D.G.A. din data de s-a dispus audierea

martorului și solicitarea de relații de la De asemenea, prin ordonanța de delegare a D.G.A., din data de s-a dispus audierea martorilor Prin ordonanța din s-a dispus ridicarea de la Primăria comunei, județul a unor documente de către D.G.A. și, din nou, este vorba despre o ordonanță de delegare. Însă, nu există echivoc în ceea ce privește această chestiune, deoarece lucrătorii D.G.A. sunt delegați de către procurorul D.N.A. să efectueze acte de urmărire și de cercetare în cauză.

Această chestiune nu prezintă echivoc, fapt ce rezultă din aspectele ce vor fi prezentate. Potrivit art. 1 alin 2 din O.U.G. nr. 120/2005 privind operaționalizarea D.G.A. în cadrul M.A.I., ordonanță ce a suferit și modificări și completări ulterioare, citează: „Lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție au competența să efectueze, în condițiile prevăzute de lege activități de prevenire și descoperire, precum și acte de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea descoperire și sancționarea faptelor de corupție cu modificările cu completările ulterioare, săvârșite de personalul M.A.I.”.

Direcția Generală Anticorupție este competentă să efectueze acte de cercetare penală în ipoteza delegării prin ordonanța procurorului, independent de calitatea de personal al M.A.I. Prin ordonanța de delegare a procurorului, competența de a efectua urmărirea penală în cauză nu a fost transferată ofițerului de poliție judiciară din cadrul D.G.A., actele de urmărire penală întocmite de acesta fiind efectuate în numele procurorului care a dat dispoziția scrisă.

Referitor la interpretarea dată textului la care a făcut referire anterior, prin Decizia Curții Constituționale a României nr. 674/2016, instanța de contencios constituțional a avut în vedere doar prima dintre ipotezele textului legal, respectiv aceea în care lucrătorii poliției judiciare din cadrul D.G.A. efectuează acte de cercetare penală, și nu situația în care aceștia sunt delegați de către procuror.

Textul legal conferă o competență exclusivă D.G.A. de a cerceta infracțiunile de corupție comise de personalul ministerului sus menționat, astfel spus, nicio altă structură aparținând poliției judiciare nu este competentă să efectueze cercetări cu privire la faptele de corupție săvârșite de aceste persoane. Competența D.G.A. nu este limitativă. Lucrătorii din cadrul D.G.A. nu își pierd calitatea de polițiști ai poliției judiciare, calitate în care sunt competenți să efectueze acte de cercetare penală cu privire la orice faptă sau persoană, în cazul în care sunt delegați prin ordonanța procurorului competent. Ofițerul de poliție judiciară care își desfășoară activitatea în cadrul D.G.A., independent de instituția în cadrul căreia funcționează, având avizul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, își păstrează calitatea de polițist din cadrul poliției judiciare și nu se transformă, prin apartenența la această structură, într-un organ de cercetare penală special.

Potrivit art. 56 alin. 3 lit. b, raportat la art. 55 alin. 4 din Codul de procedură penală organele de cercetare penală ale poliției judiciare pot primi din partea procurorului delegări dispuse în temeiul art. 324 alin. 3 din Codul de procedură penală. În cazurile în care acesta efectuează urmărirea penală, delegarea înseamnă transmiterea dreptului de a efectua un act procedural de către un organ inferior, chiar dacă nu este corespunzător ca funcție procesuală. De esența acestei instituții este faptul că, prin delegare se transmite dreptul de a efectua un act procedural unui organ competent teritorial, dar necompetent funcțional să efectueze în cauză urmărirea penală. Dispoziția legală prevăzută de art. 1 alin. 2 teza 1 din O.U.G. nr. 120/2005 și interpretarea dată acesteia de către Curtea Constituțională au în vedere limitele competenței D.G.A. de a efectua acte de cercetare penală, competență circumscrisă la personalul M.A.I. care a săvârșit una din infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000. Cât privește însă actele efectuate prin delegare, dispuse de către procuror, acestea nu sunt limitate la ipoteza respectivelor infracțiuni de corupție și nici la calitatea de personal al M.A.I.

Un alt argument în susținerea acestui punct de vedere este reprezentat de dispozițiile art. 14 alin. 2 din regulamentul de organizare și funcționare al D.G.A., Ordinul nr. 158 din 19.12.2017 în care sunt detaliate atribuțiile direcției, care are printre altele și următoarea

atribuție: „desfășoară activități de cercetare penală în baza ordonanței de delegare emisă de procuror”, prevedere care se regăsește la litera e din articolul la care a făcut trimitere.

Prin urmare, apreciază că actele îndeplinite prin delegare de către lucrătorii poliției judiciare din cadrul D.G.A. în temeiul delegării dispuse prin ordonanță de către procuror, în cauzele în care acesta este competent să efectueze urmărirea penală, nu sunt lovite de nulitate, nici relativă, nici absolută, chiar dacă vizează o persoană care nu face parte din personalul M.A.I. și fapte de corupție prevăzute de Legea nr. 78/2000.

Din punctul său de vedere, raportat la aceste argumente, dar având în vedere și situația concretă a acestei cauze, faptul că aceste acte de cercetare au fost efectuate ca urmare a delegării prin ordonanță de către procuror nu este o chestiune de dezlegat, este una clară și nu se impune a fi supusă atenției Înaltei Curți de Casație și Justiție, deci nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Drept urmare, solicită respingerea acestei cereri de sesizare, dar dacă instanța va aprecia că sunt îndeplinite aceste condiții și va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în argumentația expusă se regăsesc punctele de vedere alea D.N.A. și cu privire la chestiunea în sine.

Avocat ales, pentru inculpații contestatori, având cuvântul în replică, precizează că a făcut referire exact la delegare. Practica judiciară pe care a enunțat-o, pro necompetenței materiale a organelor judiciare, se referă la situațiile în care aceștia au fost delegați, nu au făcut o urmărire penală pe cont propriu, ci au fost delegați de un procuror pe anumite subiecte fixe. Toate cele trei încheieri sunt pronunțate cu privire la acte de urmărire penală și probe administrate prin delegare.

Cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, față de apărările formulate de procuror, în sensul că judecătorul de cameră preliminară nu ar putea sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție, consideră că există o problemă deoarece în această situație ar putea solicita o sesizare a Curții Constituționale pentru că, în opinia sa, se află în situația încălcării unui drept la apărare și acces la instanța. Poate formula și o astfel de solicitare. Nu știe cum să procedeze la acest moment, însă până când instanța se va pronunța va face și aceste precizări în scris.

Președintele completului arată că, la acest moment, nu se pot formula alte precizări care nu au fost puse în discuție contradictorie. Se pot aduce doar argumente în sprijinul cererii ce s-a pus în discuție.

Avocat ales, pentru inculpații contestatori, cu privire la delegarea organelor D.G.A., se întreabă de ce procurorii D.N.A. nu pot delega alți polițiști judiciari, decât pe cei de la D.G.A.

Procurorul precizează că apărătorul inculpaților contestatori face precizări suplimentare astăzi. În pregătirea și expunerea concluziilor orale a avut în vedere cererea ce a fost depusă la dosarul cauzei și în conținutul acestei cereri este enunțată chestiunea de drept, pe care partea, prin apărător, solicită să fie supusă Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca necesitând dezlegare. Expunerea a făcut-o raportat la chestiunea așa cum este anunțată în cerere. În începutul acestei cereri se precizează: „solicitare privind necesitatea sesizării Î.C.C.J. în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la competența ofițerilor D.G.A. de a formula acte de urmărire penală cu privire la alte persoane care nu reprezintă personal M.A.I.”. Nu s-a făcut distincție în enunțarea chestiunii, pentru că soluționarea de către instanță se face raportat la cum a fost expusă chestiunea de către parte. În enunțarea chestiunii nu s-a făcut nicidecum precizarea că se referă la cercetări efectuate de către acești polițiști în delegarea dată de către procuror.

Președintele completului precizează că sesizarea trebuie să privească cauza de față și situația de fapt. În ceea ce privește cererea, instanța va considera dacă este necesară sau nu această dezlegare a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Din acest motiv, obiectul nu este stabilit de către parte, instanța va vedea obiectul acestei sesizări având în vedere obiectul cauzei. În cuprinsul cererii oricum sunt prezentate și celelalte argumente. Trebuie făcută referire la cele expuse oral și cele existente la dosar.

Procurorul susține că și-a expus punctul de vedere raportat la precizările care sunt făcute în fața instanței, de aceea a intervenit. Erau completări la cele expuse de doamna avocat, nu făceau parte din concluzii referitoare la cererea în sine.

Avocat ales, **pentru inculpații contestatori**, precizează că, la modul cum este formulată O.U.G. nr. 120/2005, aceste organe nu ar trebui să fie competente deloc, nici delegate, nici în general.

Președintele completului arată că, dacă va considera necesar, va fi prezentată și poziția apărătorului și poziția parchetului în încheiere.

Procurorul, cu privire la solicitarea de suspendare a prezentei cauze, precizează că față de cele precizate de instanță anterior și raportat la prevederile art. 176 alin. 2 Cod procedură penală, judecătorul de cameră preliminară trebuie să se pronunțe cu privire la solicitarea de suspendare. Lasă la aprecierea judecătorului de cameră preliminară acest aspect. Dacă va admite cererea de sesizare se va dispune suspendarea cauzei.

Președintele completului arată că suspendarea prezentei cauzei este o chestiune prevăzută de Codul de procedură penală și nu se pune în discuția contradictorie a părților.

Avocat ales, **pentru inculpații contestatori**, susține că a solicitat suspendarea în situația în care se va admite cererea și se va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție, nu a solicitat suspendarea având o altă motivare.

Președintele completului întreabă dacă sunt cereri de probatorii.

Avocat ales, **pentru inculpații contestatori**, susține că nu mai are alte cereri de formulat, așteaptă să se pronunțe instanța cu privire la sesizarea Î.C.C.J. și, dacă va considera, ulterior va formula o cerere de sesizare a Curții Constituționale a României.

Președintele completului constată închise dezbaterile asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar Curtea rămâne în deliberare și pronunțare.

CURTEA

În temeiul art. 391 alin.1 Cod procedură penală,

DISPUNE:

Stabilește pronunțarea la data de

Pronunțată în ședința de cameră de consiliu, astăzi,

Președinte,
Judecător de cameră preliminară,

.....

Judecător de cameră preliminară,

.....

Grefier,

.....

DOSAR NR.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL
SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI

ÎNCHEIERE

Ședința de cameră de consiliu din data de

Instanța constituită din:

Președinte, judecător de cameră preliminară -

Judecător de cameră preliminară-

Grefier -

Pe rol se află pronunțarea asupra admisibilității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la chestiunea de drept a cărei lămurire s-a solicitat de către **inculpații contestatori**, în dosarul nr., având ca obiect judecarea contestației formulată de către **inculpații** împotriva **Încheierii nr.**, **pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul** în dosarul nr.

Dezbaterile au avut loc în ședința de cameră de consiliu din data de, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, *la ședința de judecată participând procuror* *din cadrul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial*, când, în temeiul **art. 391 alin. 1 Cod procedură penală** instanța a stabilit pronunțarea la data de

CURTEA

Din lipsă de timp pentru a delibera, în temeiul **art. 391 alin.2 Cod procedură penală**,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de

Pronunțată în ședința de cameră de consiliu, astăzi,

Președinte,
Judecător de cameră preliminară,
.....

Judecător de cameră preliminară,
.....

Grefier,
.....

DOSAR NR.

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL

SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI

Ședința de cameră de consiliu din data de

Instanța constituită din:

Președinte, judecător de cameră preliminară -

Judecător de cameră preliminară -

Grefier -

ÎNCHEIERE

Pe rol se află pronunțarea asupra admisibilității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la chestiunea de drept a cărei lămurire s-a solicitat de către **inculpații contestatori**, în dosarul nr., având ca obiect judecarea contestației formulată de către **inculpații** împotriva **Încheierii nr.**, **pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul** în dosarul nr.

Dezbaterile asupra admisibilității sesizării Î.C.C.J. au avut loc în ședința desfășurată în camera de consiliu din data de, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta încheiere, *la ședința de judecată participând procuror* *din cadrul P.Î.C.C.J. – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial*, când, în temeiul **art. 391 alin. 1 Cod procedură penală** instanța a stabilit pronunțarea la data de, iar apoi, în temeiul art. 391 alin. 2 Cod procedură penală, a amânat pronunțarea la data de

CURTEA DE APEL

A. Deliberând asupra sesizării completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Curtea de Apel apreciază ca **sunt întrunite condițiile de admisibilitate** ale unei astfel de sesizări, în conformitate cu dispozițiile art. 475 Cod procedură penală, având în vedere următoarele:

I. Curtea de Apel **este investită**, potrivit dispozițiilor art. 347 Cod procedură penală, **cu soluționarea în ultimă instanță a contestațiilor** formulate de inculpații împotriva Încheierii nr., pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul în dosarul nr., urmând a se pronunța prin încheiere asupra contestației promovate, încheierea fiind definitivă.

II. Chestiunea de drept ce face obiectul prezentei sesizări este una esențială, iar de lămurirea acesteia depinde soluționarea pe fond a cauzei, vizând o interpretare a normelor de drept procesual penal, în legătură directă cu verificarea legalității administrării probelor, din perspectiva organului de urmărire penală competent, verificare ce se circumscrie obiectului procedurii în cameră preliminară, astfel cum este stabilit în art. 342 din Codul de procedură penală .

Astfel, întrebarea pe care prezentul complet intenționează să o adreseze Înaltei Curți de Casație și Justiție este următoarea: „*Dacă lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție pot efectua, conform art. 324 alin. 3 din Codul de procedură penală, acte de cercetare penală prin delegare și în alte cauze penale decât cele*

prevăzute în art. 1 alin. 2 din O.U.G. nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor.”.

În cauza de față, în cadrul procedurii de cameră preliminară, inculpații au formulat cereri și excepții, printre care și cu privire la legalitatea efectuării actelor de cercetare penală prin delegare de către lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție - S.J.A., apreciind că aceștia din urmă nu sunt competenți să efectueze acte de cercetare penală în alte cauze decât cele prevăzute în art. 1 alin. 2 din O.U.G. nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, iar hotărârea ce urmează a fi pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție este importantă, întrucât, în raport de aceasta, se poate aprecia fie în sensul constatării legalității efectuării actelor de cercetare penale contestate, fie în sensul constatării nelegalității efectuării actelor de cercetare penale contestate, sancționării acestora potrivit art. 280-282, și, eventual, excluderea probelor nelegal administrate, cu consecințe directe asupra soluției ce urmează a fi pronunțată de către judecătorii de cameră preliminară asupra contestației formulate în temeiul art. 347 din Codul de procedură penală.

Contrar aspectelor învederate de către reprezentantul Ministerului Public, interpretarea în speță nu este una care se impune cu evidență, un argument în sens contrar fiind reprezentat de jurisprudența în materie identificată de către inculpații contestatori, jurisprudență ce nu este unitară.

III. Cu privire la această chestiune de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

B. Expunere succintă a cauzei.

Prin rechizitoriul nr..... al D.N.A. – Serviciul Teritorial au fost trimiși în judecată inculpații (ocupația: administrator public în cadrul Primăriei Comunei) și (ocupația: administrator societate comercială) pentru comiterea în concurs a infracțiunilor următoarelor infracțiuni:

- folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, faptă prev. de art. 18 ind.1 alin. 1 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (2 acte materiale);

- fals intelectual, faptă prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal, (25 acte materiale), ambele cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal, în ceea ce-l privește pe inculpatul și

- complicitate la infracțiunea de folosire sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, faptă prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art.18 ind.1 alin.1 Legea 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal(2 acte materiale);

- fals intelectual, faptă prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal, (23 acte materiale);

- fals intelectual, faptă prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal, (12 acte materiale), în ceea ce o privește pe inculpata

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului, sub nr., fiind repartizată aleatoriu judecătorului de cameră preliminară, iar, în termenul stabilit de către acesta, inculpații au formulat cereri și excepții, printre care și cereri privitoare la **necompetența ofițerilor Direcției Generale Anticorupție**, solicitându-se a se avea în vedere faptul că ofițerii D.G.A. au instituită o competență limitată privitoare la delegațiile primite din partea procurorului de caz, în concret, doar pentru efectuarea de acte de cercetare penală în legătură cu faptele de corupție săvârșite de către personalul MAI, aspecte corespunzătoare disp. art. 1 din O.U.G.nr.120/2005 privind operaționalizarea D.G.A. din cadrul M.A.I.

Pentru aceste argumente invocate mai sus cât și cele scrise aflate la dosarul cauzei se solicită refacerea rechizitoriului, astfel încât să corespundă prevederilor legale, sens în care să se dispună trimiterea dosarului la Parchet pentru refacerea urmăririi penale.

Referitor la actele de cercetare penală efectuate de către *lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție – Serviciul Județean Anticorupție* în dosarul de urmărire penală, *judecătorii de cameră preliminară de la Curtea de Apel* constată că acestea sunt următoarele:

- în temeiul **Ordonanței** din data de, prin care procurorul din cadrul DNA – Serviciul Teritorial a dispus **delegarea unui ofițer din cadrul D.G.A. – SJA**, s-a procedat de către acesta din urmă la: audierea martorului și solicitarea de date de la despre numita

- în temeiul **Ordonanței** din data de, prin care procurorul din cadrul DNA – Serviciul Teritorial a dispus **delegarea unui ofițer din cadrul D.G.A. –**, s-a procedat de către acesta din urmă la audierea martorilor

- în temeiul **Ordonanței** din data de, prin care procurorul din cadrul DNA – Serviciul Teritorial a dispus **delegarea unui ofițer din cadrul D.G.A. – SJA**, s-a procedat de către acesta din urmă la ridicarea de la Primăria comunei, județul a documentelor consemnate în ordonanța de delegare.

Prin **încheierea nr.**, **judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului** a dispus următoarele:

„*Respinge cererile și excepțiile invocate de către inculpații*

În temeiul art. 342 Cod procedură penală cu referire la art. 36 alin. 1 lit. a, art. 41 Cod procedură penală, constată competența materială și teritorială a Tribunalului în soluționarea prezentei cauze.

În baza art. 346 alin. 2 Cod procedură penală constată legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. al ICCJ - D.N.A.- Serviciul Teritorial emis la data de, precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală privind pe inculpații:

1. - trimis în judecată, în stare de libertate, pentru săvârșirea infracțiunilor de:

- folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, faptă prev. de art. 18 ind.1 alin. 1 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (2 acte materiale);

- fals intelectual, faptă prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal, (25 acte materiale), ambele cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal.

2. - trimisă în judecată, în stare de libertate, pentru săvârșirea infracțiunilor de:

- complicitate la infracțiunea de folosire sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, faptă prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 18 ind.1 alin.1 Legea 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (2 acte materiale);

- fals intelectual, faptă prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal, (23 acte materiale);

- fals intelectual, faptă prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal, (12 acte materiale).

Dispune începerea judecății privind pe inculpații

Conform art. 275 alin. 6 Cod procedură penală, onorariul parțial al apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpatul, în cuantum de 397,5 lei și onorariul parțial al apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpata, în cuantum de 397,5 lei, se avansează din fondurile speciale ale Ministerului Justiției.

Ia act că inculpații au fost reprezentați de apărătorul ales, av.

Termenul de judecată va fi stabilit după rămânerea definitivă a prezentei încheieri, termen pentru care, în conformitate cu art. 353 Cod procedură penală cu referire la art. 257 și următoarele Cod procedură penală cu referire la art. 259 alin. 1 Cod procedură penală și art. 361 alin. 2 Cod procedură penală, se vor cita inculpații, părțile civile și se va încunoștința apărătorul ales..”

Situația de fapt reținută de judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul

„Judecătorul de cameră preliminară constată că în baza art.342 NCPP, obiectul procedurii de cameră preliminară îl constituie verificarea după trimiterea în judecată a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și a verificării legalității administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

Cei doi inculpați nu au contestat competența de soluționare a cauzei de către Tribunalul

Referitor la legalitatea sesizării instanței de judecată de D.N.A - S.T., judecătorul de cameră preliminară constată că aceasta s-a efectuat prin intermediul rechizitoriului nr.....

În cuprinsul acestui act de sesizare a Tribunaluluisunt cuprinse toate cele prevăzute de disp.art.328 NCPP. Susținerile inculpatului că în rechizitoriu nu sunt indicate și justificate încadrarea faptelor prevăzute de legea penală ca și infracțiuni prin raportare la forma de vinovăție cu care au fost comise, judecătorul de cameră preliminară constată că în rechizitoriu sunt descrise cu amănuntul atât în fapt cât și în drept modul cum au fost în opinia Parchetului comise infracțiunile. Sunt indicate pentru fiecare infracțiune în parte nu numai actele materiale cât și modul în care inculpații ar fi încercat cu rea-credință pe baza acestor acte falsificate să prejudicieze aceste 2 părți vătămate: UAT, jud. și Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

Simplul fapt că în rechizitoriu nu se face mențiunea cu privire la art.16 alin.3 lit. a NCP, care prevede intenția directă cu care pot fi comise infracțiunile reținute în sarcina acestora nu echivalează cu nulitatea actului de sesizare, întrucât așa cum am indicat prin modul în care au fost descrise, în fapt și în drept, activitatea infracțională a inculpaților rezultă fără putință de tăgadă latura subiectivă a infracțiunilor.

Inculpații încă din cursul urmăririi penale li s-au adus la cunoștință atât în calitate de suspecti cât și de inculpați învinuirile aduse, faptele prevăzute de legea penală de care s-ar face vinovați, încadrarea juridică a acestora, actele materiale pentru care sunt cercetați. Inculpații au luat sub semnătură la cunoștință de acestea în prezența avocatului ales.

În cauză, la urmărirea penală s-au administrat probe, iar inculpații au fost înștiințați de administrarea acestora astfel încât nu se poate susține că aceștia nu au cunoscut între materialul probator în calitate de suspecti și apoi de inculpați.

Judecătorul de cameră preliminară nu va putea analiza pe fondul vinovăției sau nevinovăției cererile și excepțiile invocate de inculpați, întrucât s-ar depăși cadrul procesual creat de legiuitor prin crearea fazei de cameră preliminară. Susținerile inculpaților referitoare la nevinovăția acestora vor fi analizate pe bază de probe în faza de

cercetare judecătorească, doar dacă prezenta cauză va depăși faza de cameră preliminară.

Pe tot parcursul procesului penal inculpații beneficiază de prezumția de nevinovăție care însă nu este una absolută, ea putând fi răsturnată pe parcursul cercetării judecătorești, prin intermediul probelor administrate.

Referitor la necompetența DGA - S.Jud. în a efectua acte de urmărire penală, în prezenta cauză judecătorul de cameră preliminară constată că în conformitate cu disp.art.324 alin.3 NCPP, procurorul deci și procurorul din cadrul DNA poate delega, prin ordonanță, organelor de cercetare penală efectuarea unor acte de urmărire penală.

Această delegare a atribuțiilor procurorului, în cazul în care acesta efectuează urmărirea penală, s-a efectuat în prezenta cauză, față de ofițerii de la D.G.A.-S.J.care este o structură specializată a M.A.I., și care fac parte din cadrul poliției judiciare așa cum sunt ele indicate în art.324 alin.3 NCPP rap. la art.55 alin.1 lit. b și alin.4, 6 NCPP.

Potrivit art.56 alin.3 lit. d rap. la art.22 din Legea nr.78/2000, urmărirea penală se efectuează de procuror de la DNA în prezenta cauză, însă, conform art.324 alin.3 NCPP, procurorul poate delega, prin ordonanță, efectuarea unor acte de u.p. Actele de u.p. efectuate de ofițerii D.G.A.-S.Jnu fac parte din cele exceptate în mod expres de lege prin art.324 alin.4 NCPP, pentru a fi lovite de nulitate.

Actele efectuate în cursul urmăririi penale de ofițerii D.G.A. de lasau sunt în deplină concordanță cu cele indicate de procuror în ordonanțele de delegare, nefiind depășite aceste atribuții.

Mai mult decât atât ofițerii de poliție de la D.G.A. făcând parte din structurile poliției judiciare au avizul procurorului general la Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție București, care nu prevede o limitare a atribuțiilor acestora, referitoare la infracțiunile prev. de Legea nr.78/2000 sau de Codul penal ori de alte legi speciale cu caracter penal.

Pentru aceste considerente, judecătorul de cameră preliminară va respinge cererile și excepțiile invocate de către inculpații

În temeiul art. 342 Cod procedură penală cu referire la art. 36 alin. 1 lit. a, art. 41 Cod procedură penală, va constata competența materială și teritorială a Tribunalului în soluționarea prezentei cauze.

În baza art. 346 alin. 2 Cod procedură penală va constata legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. al ICCJ-D.N.A.-Serviciul Teritorial emis la data de 16.10.2019, precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală privind pe inculpați.”

C. Punctul de vedere al părților și al procurorului.

Inculpații contestatori, prin apărătorul ales, au exprimat următorul punct de vedere:

„Solicită instanței să aibă în vedere propunerea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării unei chestiuni de drept, respectiv dacă organele judiciare ale D.G.A. sunt sau nu competente să desfășoare acte de urmărire penală în cauzele în care nu sunt învinuiți care fac parte din personalul Ministerul Afacerilor și Internelor.

I. Posibilitatea sesizării ICCJ în faza de cameră preliminară

Verificarea condițiilor de sesizare a ICCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, debutează cu art. 475 teza I, legiuitorul specificând faptul că solicitarea poate fi făcută „în cursul judecății”, fapt care în aparență ar exclude judecătorul de drepturi și libertăți, pentru faza de urmărire penală, respectiv judecătorul de cameră preliminară, pentru faza procesuală aferentă. Acest aspect este doar în aparență sugestiv, întrucât

regăsim aspecte privind aplicarea și interpretarea normelor de drept material și procesual ce sunt în mod exclusiv destinate acestor faze procesuale, anterior amintite. În consecință nu se poate nega dreptul judecătorului de drepturi și libertăți, respectiv judecătorului de cameră preliminară de a sesiza ICCJ cu un astfel de incident procedural. Același raționament rezidă și în practica ICCJ: Decizia nr. 24/2014, Decizia nr. 27/2014, respectiv Decizia nr. 33/2015 - această din urmă decizie având la bază o sesizare a judecătorului de cameră preliminară a unei curți de apel; precum și în literatura de specialitate.

Privitor la gradul instanței și aflarea „cauzei în ultimă instanță”, suntem de părere că prezenta speță satisface condițiile stabilite de către legiuitor, dat fiind faptul că ne aflăm în calea de atac a contestației împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară, deci în al doilea (și ultimul) grad de jurisdicție al acestei faze procesuale.

Cât privește condiția ca ICCJ să nu fi statuat printr-o hotărâre prealabilă sau recurs în interesul legii asupra chestiunii de drept ridicate, înțelegem să aducem în vedere că o astfel de problemă de drept nu a mai fost soluționată și nici nu face obiectul vreunei sesizări a înaltei Curți.

Din perspectiva celor enunțate mai sus, înțelegem să considerăm că sunt îndeplinite condițiile procesuale pentru sesizarea ICCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

II. Perspective legislative asupra problemei de drept ridicate

Primul și cel mai important text legal pe care instanță urmează a-l avea în vedere și pe care ne susținem opinia, conform căreia ofițerii D.G.A. nu au competența de a efectua acte de urmărire penală cu privire și la alte persoane, care nu reprezintă personal M.A.I., îl reprezintă preambulul O.U.G. nr. 120/2005, conform căruia:

«Ținând seama de prevederile Legii nr. 161/2005 privind stabilirea unor măsuri pentru prevenirea și combaterea corupției în cadrul Ministerului Administrației și Internelor, prin care s-a înființat în subordinea ministrului administrației și internelor Direcția generală anticorupție, ca structură specializată pentru prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu,

Luând în considerare faptul că accelerarea luptei împotriva corupției în administrația publică constituie una dintre sarcinile prioritare pe Capitolul 24 "Justiție și afaceri interne", a cărei neîndeplinire poate sta la baza activării clauzei de amânare a aderării României la Uniunea Europeană,

Pentru îndeplinirea angajamentelor asumate de țara noastră în cadrul procesului de integrare în Uniunea Europeană, în contextul monitorizării stricte pe care Comisia Europeană o aplică,

Se impune luarea unor MĂSURI imediate, EXTRAORDINARE pentru ca ofițerii de poliție judiciară din cadrul Direcției generale anticorupție să fie abilitați să efectueze activități de descoperire a infracțiunilor de corupție ce intră în competența Parchetului Național Anticorupție, SĂVÂRȘITE DE PERSONALUL MINISTERULUI ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR, precum și acordarea pentru personalul acestei structuri a unor sporuri specifice.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată, Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență. ».

Cu privire la preambulul anterior redat, este esențial de precizat faptul că acesta, conform dispozițiilor art. 43, cu aplicarea art. 27 din Legea nr. 24/2000 privind tehnica legislativă, enunță, în sinteză, scopul și, după caz, motivarea reglementării, stabilind direcția în care trebuie interpretată întreg materialul legislativ. Mai exact, preambulul oricărei ordonanțe de urgență este de natură să orienteze întreaga reglementare, determinând obiectul și principiile acesteia.

Astfel, cu privire la problema de drept ridicată prin prezenta cerere, în opinia noastră, și conform dispozițiilor și principiilor de tehnica legislativă, actorii sistemului juridic sunt, nu doar invitați, ci chiar sunt ținuți, în aplicarea și interpretarea legii, să aibă în vedere scopul, rațiunea și limitele impuse de legiuitor oricărui act normative, în speță O.U.G. nr. 120/2005, respectiv faptul că această reglementare a apărut și a fost adoptată

într-un anumit context, adresându-se unei anumite categorii sociale de persoane, stabilind obligații și sarcini în sarcina anumitor funcționari public.

Prevederile legale incidente rezidă în dispozițiile:

- Art. 1. Din OUG nr. 120/2005 - (I) Administrației și Internelor, cu personalitate juridică, pentru prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului ministerului. (2) Lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție au competența să efectueze, în condițiile prevăzute de lege, activități de prevenire și descoperire, precum și actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.

- Art. 2 din Regulamentul de organizare și funcționare a Direcției Generale Anticorupție - Direcția generală are competență materială specială ce vizează infracțiunile de corupție prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul MAI.

- Art. 14 alin. (1) din Regulamentul de organizare și funcționare a Direcției Generale Anticorupție - Obiectivele generale ale direcției generale sînt prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului MAI.

Art. 57 alin. (1) din Codul de procedură penală - Organele de cercetare penală ale poliției judiciare efectuează urmărirea penală pentru orice infracțiune care nu este dată, prin lege, în competența organelor de cercetare penală speciale sau procurorului, precum și în alte cazuri prevăzute de lege.

Am susținut în mod constant faptul că dispozițiile art. 1 din OUG nr. 120/2005 fac două mențiuni esențiale (și incidente în prezenta cauză): în primul rând, atât alin. (1) cât și alin. (2) fac referire în mod expres la faptul că ofițerii DGA au competență exclusivă în privința personalului Ministerului Administrației și Internelor - vorbind deci despre o competență personală, care trebuie să fie incidentă, astfel, nu se poate susține că procurorul, care are este competent din punct de vedere legal să efectueze urmărirea penală în cauză, poate delega efectuarea unui act de urmărire penală unui organ de cercetare penală care nu este competent.

Complementar celor amintite trebuie avut în vedere și faptul că normele procesual penale indicate, fie că vorbim de dreptul comun sau de cel indicat în legislația specială, sînt de strictă interpretare; legiuitorul neprevăzând situații derogatorii.

Dispoziții legale relevante sînt cuprinse în art. I din Legea nr. 161/2005, prin care a fost înființată, în cadrul aparatului central al Ministerului Afacerilor Interne, Direcția Generală Anticorupție, ca structură specializată pentru prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu. Dispozițiile prin care s-a înființat Direcția Generală Anticorupție au fost introduse ca alineate ale art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2003 privind organizarea și funcționarea ministerului sus-menționat, act normativ abrogat prin art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, cu modificările și completările ulterioare. Potrivit art. 10 alin. (4) din acest din urmă act normativ, Direcția Generală Anticorupție „este structura specializată a ministerului pentru prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu (sublinierea noastră)”.

Potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, cu modificările și completările ulterioare, „lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție au competența să efectueze, în condițiile prevăzute de lege, activități de prevenire și descoperire, precum și acte/e de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor (sublinierea noastră)”.

Prin art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2013 privind stabilirea unor măsuri pentru eficientizarea activităților de prevenire și combatere a corupției, s-a modificat art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005, în sensul că „lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție a Ministerului Afacerilor Interne efectuează, în condițiile legii, activități de prevenire și descoperire a faptelor de corupție, precum și acte de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind următoarele categorii de infracțiuni: a) infracțiunile prevăzute de art. 254-257 din Codul penal; b) infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare”. Și alin. (2) al aceluiași articol s-a modificat, dispunându-se că „dispozițiile legale privind competențele speciale ale altor organe de poliție judiciară rămân aplicabile.”

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2013 a fost însă respinsă prin Legea nr. 324/2013.

În această ipoteză se observă intenția inițială a legiuitorului de a extinde competența materială a dispozițiilor reglementate de art. 1 alin. (1) din OUG nr. 120/2005 și cu privire la infracțiunile de corupție reglementate de vechiul Cod penal or. per a contraria, respingerea ordonanței de modificare a dispozițiilor indicare anterior relevă în mod cert intenția legiuitorului de a restabili competența limitată a Direcției Generale Anticorupție.

III. Practica judiciară existentă în legătură cu problema de drept ridicată

Prin Decizia nr. 674/2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și II din Legea nr. 161/2005 privind stabilirea unor măsuri pentru prevenirea și combaterea corupției în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, Curtea Constituțională a României a constatat că „*Direcția Generală Anticorupție este o structură specializată în prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu al Ministerului Internelor și Reformei Administrative, având, astfel, competența de a desfășura acte de cercetare penală numai în ceea ce privește o anumită categorie de fapte, săvârșite exclusiv de persoane încadrate în cadrul aparatului acestui minister*”. În consecință, deși excepția de neconstituționalitate a fost respinsă, cele reținute în considerentele deciziei instanței de contencios constituțional sunt obligatorii.

În același timp, prin Decizia nr. 302/2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din noul Cod de procedură penală, Curtea Constituțională a României a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că, soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile anterior menționate, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea normelor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională”.

Examinarea jurisprudenței naționale relevă două orientări:

A. Unele instanțe au apreciat că Direcția Generală Anticorupție este competentă să efectueze acte de cercetare penală, inclusiv în ipoteza delegării prin ordonanța procurorului, doar privind faptele de corupție prevăzute de Legea nr. 78/2000 săvârșite de personalul Ministerului Afacerilor Interne. Pentru a dispune astfel, instanțele au avut în vedere dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005, potrivit cărora lucrătorii poliției judiciare din cadrul respectivei structuri au competența să efectueze, în condițiile prevăzute de lege, acte de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind acuzații de comitere a infracțiunii de corupție, respectiv infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000, doar în cauzele privind personalul ministerului susmenționat.

A.1. în același sens, redăm în extras **Încheierea nr. 779 din 07.10.2014 a Curții de Apel București**, unde judecătorul de cameră preliminară a acestei instanțe a respins contestația Parchetului de pe lângă Tribunalul București privitoare la admiterea excepției formulate de către inculpați în fața judecătorului de cameră preliminară de la Tribunalul

București și care privea tocmai lipsa de competență a DGA în cauze în care inculpații nu au calitatea de personal al MAI. Astfel:

Prin încheierea din data de 03.09.2014, judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul București, în baza art. 345 alin. (2) raportat la art. 282 alin. (I) NCPP și art. 102 alin. (3) NCPP, a admis excepția formulată de inculpata S.M. C, privind nelegalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală de către un organ de cercetare penală incompetent, respectiv ofițerii D. G.A., delegați de procuror să efectueze acte de urmărire penală. A constatat nulitatea relativă a actelor prin care s-a dispus sau autorizat administrarea de probe și a celor prin care acestea au fost administrate (care privesc atât pe inculpata S.M.C., cât și pe inculpata M.R.), respectiv ordonanțe prin care procurorul a delegat ofițeri D.G.A. să efectueze percheziții domiciliare, corporale și în autoturism, să desfășoare activități de constatare a infracțiunii flagrante, să audieze martori, să efectueze planșe fotografice cu momentele operative rezultate în cauză, să redea convorbirile interceptate și înregistrate în baza mandatelor de supraveghere emise și prelungite în cauză și efectuarea de planșe fotografice cu momentele operative rezultate în cauză. A exclus toate aceste probe autorizate și administrate prin acte nule.

Analizând excepția invocată de către inculpată, judecătorul de cameră preliminară a reținut următoarele: Articolul 1 alin. (1) din O.U.G. nr. 120/2005 prevede: „Direcția generală anticorupție este structura specializată a Ministerului Administrației și Internelor, cu personalitate juridică, pentru prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului ministerului”. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că „lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție au competența să efectueze, în condițiile prevăzute de lege, activități de prevenire și descoperire, precum și actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.” Prin O.U.G. nr. 59/2013 s-au adus modificări art. 1 din O.U.G. nr. 120/2005, respectiv acesta a fost modificat în sensul că „lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție a Ministerului Afacerilor Interne efectuează, în condițiile legii, activități de prevenire și descoperire a faptelor de corupție, precum și acte de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind următoarele categorii de infracțiuni: infracțiuni prevăzute de art. 254-257 NCP; infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare”. Însă, această ordonanță de urgență a fost respinsă prin Legea nr. 324/2013, începând cu data de 05.12.2013). Din cele sus expuse, rezultă cu certitudine că legea aplicabilă lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul D. G.A. este O. U. G. nr. 120/2005 (așa cum a fost modificată prin Legea nr. 324/2013) și, pe cale de consecință, aceștia au competență doar în ceea ce privește săvârșirea unor fapte de corupție de către personalul M.A.I. Este adevărat că dispozițiile art. 324 alin. (3) NCPP nu fac distincție între organele de cercetare penală („în cazurile în care procurorul efectuează urmărirea penală, poate delega, prin ordonanță, organelor de cercetare penală efectuarea unor acte de urmărire penală”). Dar aceasta nu exclude obligativitatea prevăzută de lege, inclusiv de Cod, ca oricare dintre organele de cercetare penală pe care le-ar putea delega procurorul să aibă competența de a efectua actele de urmărire penală solicitate. Ori, ofițerii D.G.A. au prin lege competența limitată de a efectua acte dispuse de procuror, doar în ceea ce privește săvârșirea de fapte de corupție de către personalul MAI. Cum niciuna dintre inculpate nu avea calitatea de personal M.A.I., judecătorul a constatat nulitatea relativă a actelor de urmărire penală dispuse de procuror și efectuate de ofițerii D.G.A., inculpatelor aducându-i-se o vătămare a drepturilor lor, ce nu putea fi înlăturată decât prin desființarea acestor acte. Cum art. 102 alin. (3) NCPP prevede că „nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determină excluderea probei”, judecătorul a exclus probele administrate cu încălcarea dispozițiilor legale.

În motivarea contestației, în esență, s-a criticat admiterea excepției formulată de inculpata S.M.C., privind nelegalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală de către un organ de cercetare penală necompetent, respectiv ofițerii D.G.A., delegați de procuror să efectueze acte de urmărire penală. Curtea a constatat că, potrivit art. 345 alin. (2) și (3) NCPP, judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul București a sancționat cu nulitatea mai multe acte de urmărire penală pentru necompetența ofițerilor D.G.A., delegați de către procuror. Potrivit dispozițiilor procedurale, încheierea se comunică procurorului care remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei. Încheierea pronunțată în această etapă, reglementată prin art. 345 NCPP, nu se atacă separat, întrucât nu există niciun text de lege care să prevadă acest lucru, având regimul juridic de drept comun, respectiv fiind atacabilă odată cu fondul. Prin urmare, contestația formulată* a fost considerată inadmisibilă și a fost respinsă ca atare.

Într-o atare optică se observă că atât Tribunalul București, cât și Curtea de Apel București au admis excepția necompetenței materiale a DGA în cauze în care inculpații nu au calitatea de personal al MAI.

A.2. Într-o alta situație, redăm minuta Tribunalului din (dosar):

"Admite cererile și excepțiile formulate de inculpații, prin apărătorii aleși, referitoare la necompetența materială, personală și funcțională a organelor de urmărire penală care au instrumentat dosarul nr. al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiției Secția de Urmărire Penală și Criminalistică. În conformitate cu decizia nr. 302 din 4 mai 2017 a Curții Constituționale, constată nulitatea absolută a rechizitoriului nr. emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Urmărire Penală și Criminalistică, a urmăririi penale în ansamblul său și exclude toate probele administrate în dosarul nr., sancțiunea nulității absolute fiind atrasă de necompetența materială a procurorului care a emis rechizitoriul, **de necompetența personală a lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul Direcției Generale Anticorupție, care au administrat probe în cursul urmăririi penale**, precum și de necompetența funcțională a Serviciului Roman de Informații care a procedat la punerea în exploatare a mandatelor de supraveghere tehnică emise în cursul urmăririi penale.

A.3. În aceeași direcție, respectiv a competenței restrânse a ofițerilor de poliție D.G.A., Tribunalul (încheiere finală camera preliminară din - Dosar), s-a pronunțat astfel:

"Menține dispozițiile încheierii nr. nr. din data de a Tribunalului judecătorul de cameră preliminară prin care: 1. în baza art. 342 raportat la art. 345 alin. 1 din Codul de procedură penală, s-a constatat legalitatea sesizării instanței, respectiv a rechizitoriului din data de 23 mai 2017 emis în dosarul nr. al Parchetului de pe lângă Tribunalul Mureș. 2. în baza art. 345 alin. 2 din Codul de procedură penală, s-a constatat nulitatea relativă și s-au exclus următoarele acte de urmărire penală și probe: ordonanța procurorului din data de 06 decembrie 2017 (de delegare); ordonanța procurorului din data de 24 februarie 2017 (privind delegarea lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul DGA-Serviciul Județean); - procesul-verbal din data de 27 martie 2015 întocmit de lucrători de poliție judiciară din cadrul DGA-Serviciul Județean; - **toate actele de urmărire penală întocmite în cauză de lucrători de poliție judiciară din cadrul DGA-Serviciul Județean**; Constată legalitatea administrării celorlalte probe și a efectuării celorlalte acte de urmărire penală. În baza art. 346 alin. 4 din Codul de procedură penală dispune începerea judecării în cauză în privința inculpatului, pentru comiterea infracțiunii de luare de mită - prevăzută și pedepsită de art. 289 alin. 1 din Codul penal. Primul termen urmează a fi fixat după rămânerea definitivă a prezentei încheieri. În baza art. 275 alin. 3 din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat în procedura contestației vor rămâne în sarcina acestuia. Cu contestație în 3 zile de la comunicare. Pronunțată în camera de consiliu din data de 14 februarie 2018. "

B. Într-o a doua orientare s-a considerat că Direcția Generală Anticorupție este competentă să efectueze acte de cercetare penală ÎN IPOTEZA DELEGĂRII prin ordonanța procurorului independent de calitatea de personal al Ministerului Afacerilor Interne. Mai mult chiar, în cadrul acestei orientări, unele instanțe au apreciat că lucrătorii de poliție judiciară din cadrul Direcției Generale Anticorupție sunt competenți să efectueze cercetări cu privire la săvârșirea oricărei infracțiuni, dacă au fost delegați de procuror. În motivarea acestei orientări, instanțele au arătat că prin ordonanța de delegare a procurorului, competența de a efectua urmărirea penală în cauză nu a fost transferată ofițerului de poliție judiciară din cadrul Direcției Generale Anticorupție, actele de urmărire penală întocmite de acesta fiind efectuate în numele procurorului care a dat dispoziția scrisă. Articolul 217 alin. (4) din Codul de procedură penală anterior (în respectiva cauză faptele fuseseră comise sub imperiul Codului penal anterior, iar actele de cercetare penală a căror excludere s-a solicitat s-au efectuat în perioada octombrie-noiembrie 2012) nu limita în vreun fel organele poliției judiciare în privința cărora procurorul putea dispune efectuarea unor acte de urmărire penală, singura condiție fiind ca acestea să fie organe ale poliției judiciare. Așa încât, dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005 nu creează o nouă categorie de organe de cercetare speciale, acestea rămânând cele expres și limitativ prevăzute în art. 208 din Codul de procedură penală anterior.

B.1. În acord cu cea de-a doua orientare a practicii judiciare, se încadrează și **Încheierea nr., pronunțată de judecătorul de camera preliminară din cadrul Tribunalului**, în cauza cu nr., în care, la pagina 22, se precizează ca:

"Prin urmare, legea procesuala stabilește ca lucrătorii de poliție judiciară sunt obligați să aducă la îndeplinire acele acte de urmărire penală pe care procurorul le dispune în baza art. 303 Cod de procedura penală, indiferent de structura din care fac parte funcțional la un moment dat".

B. 2. În sensul celei de-a doua orientări s-a pronunțat și Tribunalul

Prin încheierea penală nr. definitivă prin încheierea penală nr. a Judecătorului de cameră preliminară de la CA (dosar nr. al Tribunalului) în cuprinsul căreia s-a apreciat, în esență, că *ofițerul de poliție judiciară ce face parte din structura D.G.A. poate fi delegat de către procurorul de caz să efectueze acte de cercetare penală în cauze din categoria celor prevăzute de Legea 78/2000 cu privire la persoane ce nu fac parte din M.A.I. fără ca acest aspect să echivaleze cu un transfer de competență.* Ca urmare, în cazul actelor de urmărire penală efectuate de către ofițerul de poliție judiciară din cadrul D.G.A. ca urmare a delegării primite din partea procurorului, chiar dacă se referă la alte persoane decât cele care fac parte din M.A.I. nu se poate discuta despre vreo nulitate absolută sau relativă."

S-a concluzionat că față de existența unei jurisprudențe neunitară în privința stabilirii (ne) competenței Direcției Generale Anticorupție în cauze ce nu satisfac exigențele dispozițiilor art. 1. Din OUG nr. 120/2005, cât și faptul că (poate) lipsa de coerență a interpretării se datorează într-o măsură și dorinței instanțelor de a valorifica probatoriul obținut de către Ministerul Public, se impune ca Înalta Curte de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prealabilă în acest sens pentru că, în situația în care se constată că aceste organe de urmărire penală nu au competență, probele din prezenta cauză sunt nelegal administrate și trebuie sancționate cu nulitatea.

De asemenea, s-a solicitat suspendarea judecării cauzei, dacă instanța va considera că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție."

* * *

La termenul din, **reprezentantul Ministerului Public a apreciat că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este inadmisibilă**, prin prisma următoarelor argumente:

„ Aceasta nu îndeplinește condițiile pe care le impune art. 475 din Codul de procedură penală. Potrivit acestui articol, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se

poate face de către un complet de judecată, de către o instanță de judecată, prin urmare în interpretarea acestei prevederi, judecătorul de cameră preliminară nu poate să facă o astfel de sesizare.

În formarea acestui punct de vedere a avut în vedere și Decizia nr. 270/10.05.2016 a Curții Constituționale a României, respectiv paragraful 16 din care citează următoarele: „Introducerea de către legiuitor a mențiunii „în cursul judecății” denotă intenția acestuia de a exclude judecătorul de drepturi și libertăți și judecătorul de cameră preliminară din sfera titularilor cererii referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile.”

Este adevărat că în jurisprudența completului pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în materie penală din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, au fost sesizări formulate inclusiv de către judecătorul de cameră preliminară. Se poate constata că unor astfel de sesizări s-au dat și soluții de admitere și soluții de respingere. Astfel încât, este clar că rămâne la aprecierea judecătorului de cameră preliminară, dacă sub aspectul îndeplinirii sau nu a acestei condiții, va formula sesizare către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Mai mult decât atât, apreciază că nu sunt îndeplinite parte din celelalte condiții impuse de textul la care a făcut referire. Legiuitorul a pus și alte două condiții în strânsă legătură, respectiv sesizarea să aibă ca obiect o problemă de drept, și de această chestiune să depindă soluționarea pe fond a cauzei respective. Prin urmare, dispozițiile legale care fac obiectul chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită trebuie să se caracterizeze printr-o doză necesară de echivoc, susceptibile datorită acestui caracter să dea naștere mai multor soluții, să suscite interpretări diferite, implicit soluții diferite. Sesizarea este admisibilă numai în cazul unei dificultăți reale de interpretare a textelor de lege, care este de natură a naște o îndoială rezonabilă a conținutului acestora. Apreciază că nu există o astfel de situație. Din punctul său de vedere textele care trebuie avute în vedere, în apreciere, duc la soluții clare și determină interpretări clare, astfel încât nu există acea doză de echivoc necesară pentru a considera că aceasta este o chestiune care să necesite dezlegare în procedura cerută de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Implicație în soluționarea unor aspecte din cauză poate avea doar chestiunea ce vizează dacă lucrătorii din cadrul D.G.A. au competență, în condițiile în care procurorul din cadrul D.N.A. dispune delegarea acestora în efectuarea unor acte în cadrul urmăririi penale. Precizează acest aspect pentru că, în aprecierea asupra admisibilității cererii de sesizare, se evaluează și modul în care a fost formulată chestiunea de drept ce se supune atenției curții de apel, cât și Înaltei Curți de Casație și Justiție de către solicitant. Acest lucru se raportează și la cauza în sine și la situația concretă, pentru că așa cum și textul impune, această chestiune de drept trebuie să aibă legătură cu dezlegarea în fond a cauzei.

Astfel cum a fost formulată chestiunea de drept, nu este îndeplinită condiția impusă de art. 475 Cod procedură penală care impune ca, de lămurirea chestiunii de drept să depindă soluționarea în fond a cauzei. Și, în acest sens, trebuie să fie observate următoarele aspecte: prin ordonanța de delegare a D.G.A. din data de s-a dispus audierea martorului și solicitarea de relații de la De asemenea, prin ordonanța de delegare a D.G.A., din data de s-a dispus audierea martorilor Prin ordonanța din s-a dispus ridicarea de la Primăria comunei, județul a unor documente de către D.G.A. și, din nou, este vorba despre o ordonanță de delegare. Însă, nu există echivoc în ceea ce privește această chestiune, deoarece lucrătorii D.G.A. sunt delegați de către procurorul D.N.A. să efectueze acte de urmărire și de cercetare în cauză.

Această chestiune nu prezintă echivoc, fapt ce rezultă din aspectele ce vor fi prezentate. Potrivit art. 1 alin 2 din O.U.G. nr. 120/2005 privind operaționalizarea D.G.A. în cadrul M.A.I., ordonanță ce a suferit și modificări și completări ulterioare, citează: „Lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție au competența să efectueze, în condițiile prevăzute de lege activități de prevenire și descoperire, precum și acte de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de

Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea descoperire și sancționarea faptelor de corupție cu modificările cu completările ulterioare, săvârșite de personalul M.A.I.”.

Direcția Generală Anticorupție este competentă să efectueze acte de cercetare penală în ipoteza delegării prin ordonanța procurorului, independent de calitatea de personal al M.A.I. Prin ordonanța de delegare a procurorului, competența de a efectua urmărirea penală în cauză nu a fost transferată ofițerului de poliție judiciară din cadrul D.G.A., actele de urmărire penală întocmite de acesta fiind efectuate în numele procurorului care a dat dispoziția scrisă.

Referitor la interpretarea dată textului la care a făcut referire anterior, prin Decizia Curții Constituționale a României nr. 674/2016, instanța de contencios constituțional a avut în vedere doar prima dintre ipotezele textului legal, respectiv aceea în care lucrătorii poliției judiciare din cadrul D.G.A. efectuează acte de cercetare penală, și nu situația în care aceștia sunt delegați de către procuror.

Textul legal conferă o competență exclusivă D.G.A. de a cerceta infracțiunile de corupție comise de personalul ministerului sus menționat, astfel spus, nicio altă structură aparținând poliției judiciare nu este competentă să efectueze cercetări cu privire la faptele de corupție săvârșite de aceste persoane. Competența D.G.A. nu este limitativă. Lucrătorii din cadrul D.G.A. nu își pierd calitatea de polițiști ai poliției judiciare, calitate în care sunt competenți să efectueze acte de cercetare penală cu privire la orice faptă sau persoană, în cazul în care sunt delegați prin ordonanța procurorului competent. Ofițerul de poliție judiciară care își desfășoară activitatea în cadrul D.G.A., independent de instituția în cadrul căreia funcționează, având avizul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, își păstrează calitatea de polițist din cadrul poliției judiciare și nu se transformă, prin apartenența la această structură, într-un organ de cercetare penală special.

Potrivit art. 56 alin. 3 lit. b, raportat la art. 55 alin. 4 din Codul de procedură penală organele de cercetare penală ale poliției judiciare pot primi din partea procurorului delegări dispuse în temeiul art. 324 alin. 3 din Codul de procedură penală. În cazurile în care acesta efectuează urmărirea penală, delegarea înseamnă transmiterea dreptului de a efectua un act procedural de către un organ inferior, chiar dacă nu este corespunzător ca funcție procesuală. De esența acestei instituții este faptul că, prin delegare se transmite dreptul de a efectua un act procedural unui organ competent teritorial, dar incompetent funcțional să efectueze în cauză urmărirea penală. Dispoziția legală prevăzută de art. 1 alin. 2 teza 1 din O.U.G. nr. 120/2005 și interpretarea dată acesteia de către Curtea Constituțională au în vedere limitele competenței D.G.A. de a efectua acte de cercetare penală, competență circumscrisă la personalul M.A.I. care a săvârșit una din infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000. Cât privește însă actele efectuate prin delegare, dispuse de către procuror, acestea nu sunt limitate la ipoteza respectivelor infracțiuni de corupție și nici la calitatea de personal al M.A.I.

Un alt argument în susținerea acestui punct de vedere este reprezentat de dispozițiile art. 14 alin. 2 din regulamentul de organizare și funcționare al D.G.A., Ordinul nr. 158 din 19.12.2017 în care sunt detaliate atribuțiile direcției, care are printre altele și următoarea atribuție: „desfășoară activități de cercetare penală în baza ordonanței de delegare emisă de procuror”, prevedere care se regăsește la litera e din articolul la care a făcut trimitere.

Prin urmare, apreciază că actele îndeplinite prin delegare de către lucrătorii poliției judiciare din cadrul D.G.A. în temeiul delegării dispuse prin ordonanță de către procuror, în cauzele în care acesta este competent să efectueze urmărirea penală, nu sunt lovite de nulitate, nici relativă, nici absolută, chiar dacă vizează o persoană care nu face parte din personalul M.A.I. și fapte de corupție prevăzute de Legea nr. 78/2000.

Raportat la aceste argumente, dar având în vedere și situația concretă a acestei cauze, faptul că aceste acte de cercetare au fost efectuate ca urmare a delegării prin ordonanță de către procuror nu este o chestiune de dezlegat, este una clară și nu se impune

a fi supusă atenției Înaltei Curți de Casație și Justiție, deci nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Drept urmare, solicită respingerea acestei cereri de sesizare, dar dacă instanța va aprecia că sunt îndeplinite aceste condiții și va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în argumentația expusă se regăsesc punctele de vedere ale D.N.A. și cu privire la chestiunea în sine.”

D. Punctul de vedere al completului de judecată.

În opinia Curții de Apel, textele de lege aplicabile suscită două interpretări, respectiv:

1. **În prima interpretare**, lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție **pot efectua** acte de cercetare penală prin delegare și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. 2 din O.U.G. nr. 120/2005, aprobată prin Legea nr. 383/2005, **în temeiul art. 324 alin. 3 din Codul de procedură penală**, articol de lege care nu limitează în vreun fel organele de cercetare penală cărora procurorul le poate delega efectuarea unor acte de urmărire penală, singura condiție fiind că acestea să fie organe ale poliției judiciare.

Astfel, **art. 324 alin. 3 din Codul de procedură penală** prevede în mod clar că „*În cauzele în care procurorul efectuează urmărirea penală, poate delega, prin ordonanță, organelor de cercetare penală efectuarea unor acte de urmărire penală.*”

Potrivit alin. 4 al aceluiași articol de lege, „*punerea în mișcare a acțiunii penale, luarea sau propunerea măsurilor restrictive de drepturi și libertăți, încuviințarea de probatorii ori dispunerea celorlalte acte sau măsuri procesuale nu pot forma obiectul delegării prevăzute la alin. 3*”.

Referitor la organele de cercetare penală, Codul de procedură penală prevede la **art. 55 alin. 1, lit. b)** că organe de urmărire penală sunt și „*organele de cercetare penală ale poliției judiciare*”, iar la alin. 4 al aceluiași articol că „*Atribuțiile organelor de cercetare penală ale poliției judiciare sunt îndeplinite de lucrători specializați din Ministerul Administrației și Internelor anume desemnați în condițiile legii speciale, care au primit avizul conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori avizul procurorului desemnat în acest sens.*”

În cazul **organelor de cercetare penală ale poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție**, art. 2 din OUG nr. 120/01.09.2005, aprobată prin Legea nr. 383/2005, prevede că acestea „*au competența să efectueze, în condițiile prevăzute de lege, activități de prevenire și descoperire, precum și actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor*”.

Coroborând aceste texte de lege rezultă că procurorul, în cauzele în care efectuează urmărirea penală, **în temeiul art. 324 alin. 3 din Codul de procedură penală** poate delega, prin ordonanță, organelor de cercetare penală ale poliției judiciare, **inclusiv lucrătorilor poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție**, efectuarea unor acte de urmărire penală, cu excepția actelor prev. de alin. 4 al art. 324.

Această interpretare nu vine în contradicție cu art. 2 din OUG nr. 120/01.09.2005, aprobată prin Legea nr. 383/2005, care prevede o **competență materială și personală specială a lucrătorilor poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție**, având în vedere că recurgerea la desfășurarea de activități judiciare prin delegare constituie o excepție în activitatea organelor judiciare penale, iar activitățile efectuate prin acest instrument procesual sunt verificate sub aspectul legalității de către organul care a dispus-o și devine parte componentă a cauzei, ca și cum ar fost efectuată de el însuși.

Efectuarea activităților procesuale prin delegare reprezintă în fapt, potrivit doctrinei juridice, o deplasare limitată de competență de la un organ de urmărire sau de la o instanță de judecată, legal competente, într-o cauză penală, către un alt organ sau o altă instanță inferior/inferioară ierarhic (a se vedea *V. Dongoroz, S. Kahane, G. Antoniu, C. Bulai, N. Iliescu, R. Stănoiu*, Explicații teoretice ale Codului de procedură penală român. Partea generală, vol. V, ed. a 2- a, Ed. Academiei, Ed. All Beck, București, 2003, p.300).

Întrucât delegarea poate fi dispusă doar unui organ inferior ierarhic, având în același timp atribuții mult limitate în realizarea mandatului primit, acest organ nu trebuie și nici nu e posibil să respecte normele de competență cerute procurorului care efectuează urmărirea penală și care dispune delegare.

Totodată, se constată că nu există o normă procesual penală prin care să se fi limitat ori interzis organelor de cercetare penală ale poliției judiciare din cadrul **Direcției generale anticorupție** să poată, ca urmare a delegării dispuse în temeiul **art. 324 alin. 3 din Codul de procedură penală**, efectua acte de urmărire penală și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. 2 din O.U.G. nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor (M.A.I.), iar în lipsa unor norme speciale derogatorii se aplică norma generală, care permite delegarea oricărui organ de cercetare penală a poliției judiciare.

Atunci când legiuitorul a dorit să limiteze actele ce pot fi efectuate prin delegare de către un organ de cercetare penală a poliției judiciare a prevăzut această limitare în mod expres - a se vedea în acest sens art. 10 alin. 3 din OUG nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, modificată și completată, în care s-a prevăzut că „*Ofițerii și agenții de poliție judiciară pot efectua numai acele acte de cercetare penală dispuse de procurorii Direcției Naționale Anticorupție.*”

Concluzionând, **lucrătorii poliției judiciare** din cadrul **Direcției generale anticorupție** au o **competență exclusivă** în cauzele penale prevăzute în art. 1 alin. 2 din O.U.G. nr. 120/2005, aprobată prin Legea nr. 383/2005, fiind singurii care pot efectua în aceste cauze acte de cercetare penală dispuse de procurorul competent, **dar pot efectua**, prin delegarea dispusă în temeiul art. 324 alin. 3 din Codul de procedură penală, **acte de urmărire penală și în alte cauze**.

Similar, și instanțele care au o competență materială și personală specială, cum ar fi curțile de apel, pot efectua, potrivit art. 201 din Codul de procedură penală, prin delegare, anumite acte de procedură de competența instanței superioare (de exemplu Înalta Curte de Casație și Justiție poate delega atribuția de administrare a probei testimoniale unei curți de apel).

2. **În a doua interpretare**, lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție **nu pot efectua** acte de cercetare penală prin delegare, **în temeiul art. 324 alin. 3 din Codul de procedură penală, și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. 2 din O.U.G. nr. 120/2005.**

Potrivit acestei interpretări, lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție au competența de a desfășura, potrivit art. 1 alin. 2 din O.U.G. nr. 120/2005, **numai actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.**

În acest sens, a interpretat art. 1 alin. 2 din O.U.G. nr. 120/2005 și Curtea Constituțională care prin Decizia nr. 674 din 17.11.2016 a respins excepția de neconstituționalitate a art. I și a art. II din Legea nr. 161/2005, iar în considerentele deciziei, paragraful 31 a reținut că „(...) *În ceea ce privește critica potrivit căreia se realizează o extindere nejustificată a competenței Direcției generale anticorupție în sensul instrumentării de către aceasta a unor fapte săvârșite de persoane care nu fac parte din personalul Ministerului Administrației și Internelor, Curtea apreciază că nici aceasta nu poate fi primită. Din analiza reglementărilor în vigoare, Curtea observă, astfel cum s-a*

arătat anterior, că Direcția generală anticorupție este o structură specializată în prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu al Ministerului Internelor și Reformei Administrative, având, astfel, competența de a desfășura acte de cercetare penală **numai** în ceea ce privește o anumită categorie de fapte, săvârșite **exclusiv** de persoane încadrate în cadrul aparatului acestui minister.”

Un argument suplimentar îl constituie și faptul că prin O.U.G. nr. 59/2013 s-au adus modificări art. 1 din O.U.G. nr. 120/2005, în sensul că „lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție a Ministerului Afacerilor Interne efectuează, în condițiile legii, activități de prevenire și descoperire a faptelor de corupție, precum și acte de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind următoarele categorii de infracțiuni: infracțiuni prevăzute de art. 254-257 NCP; infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare”, însă, această ordonanță de urgență **a fost respinsă prin Legea nr. 324/2013**, legiuitorul nedorind lărgirea competenței lucrătorilor poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție a Ministerului Afacerilor Interne.

În concluzie, deși art. 324 alin. 3 din Codul de procedură penală nu face distincție între organele de cercetare penală cărora procurorul care efectuează urmărirea penală, le poate delega, prin ordonanță, efectuarea unor acte de urmărire penală, aceasta nu exclude obligativitatea prevăzută de lege, și anume aceea potrivit căreia oricare dintre organele de cercetare penală cărora procurorul le-ar putea delega atribuții, trebuie să aibă competența de a efectua actele de urmărire penală solicitate. Ori, ofițerii din cadrul Direcției generale anticorupție au prin lege competența de a efectua acte dispuse de procuror, **doar** în ceea ce privește săvârșirea de fapte de corupție de către personalul MA.I.

E. În temeiul art. 476 alin. 2 din Codul de procedură penală, se va dispune suspendarea dezbaterilor în prezenta cauză până la pronunțarea deciziei prevăzute la art. 477 alin. 1 din Codul de procedură penală.

DISPUNE :

În temeiul **art. 475 din Codul de procedură penală**, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

„Dacă lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție pot efectua, conform art. 324 alin. 3 din Codul de procedură penală, acte de cercetare penală prin delegare și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. 2 din O.U.G. nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor.”

În temeiul **art. 476 alin. 2 din Codul de procedură penală**, suspendă dezbaterile în prezenta cauză până la pronunțarea deciziei prevăzute la art. 477 alin. 1 din Codul de procedură penală.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința de cameră de consiliu, astăzi,....

**Președinte,
Judecător de cameră preliminară,**

.....

Judecător de cameră preliminară,

.....

Grefier,

.....

Red. și tehored.

2ex. /.....